

вѣтлено жемъзо. Изгрѣваніе-то на мѣсеца го утѣши, по-
съ това, че нѣма да побърка заловеный си пѣтъ, а този
тъ, дѣ да е, ще го изведе, или на село, или на нѣкой
дрѣ, а той знаеше, че тукъ села-та сѣ чести, и на ко-
си ся надѣваше, че е сътъ и може да върви цѣлъ ношъ,
тъ да си умори.

Естество-то не е дало на чияка да живѣй самъ, за-
та, той, кога е самъ, усамотеніе-то му развива въобра-
ніе-то и разпамя фантазіи-тъ: той трѣба или да пѣе или
свири — той естествено става поетъ и захваща, или да
въспомѣнува греминало-то съ негови-тъ добрини, или зли-
или да мечтай за бъдѣще-то и, чрезъ пѣсень, или чрезъ
ркѣ, захваща да си излива душевно-то усѣщаніе. Ето за-
та още отъ старо врѣме овчари-тъ сѣ бие свирци и по-
е. Усамотеный чиякъ трѣба да си изрази чувства-та, както
та е — той инѣкъ ся прѣсва.

Нашія пѣтници мисляше да пѣе, кога сърце-то му бѣ-
пълно съ горѣсть, и душа-та му престисна-та съ тъ-
При такова душевно настроеніе ся плаче, нѣ плача не-
наше да излѣе всичкѣ-тъ му горѣсть и да му улѣкчи ду-
тъ. Той запѣ едикъ жалнѣ пѣсень, коя по-вече прили-
е на уплаканіе, нежели на веселіе....

- „Разбодѣлъ ся й Стуянъ добъръ юнакъ,
- „ На планинѣ на Игликовинѣ.
- „ Постилка му й зелена морава,
- „ Подложка му й бѣлъ мрѣморенъ камѣкъ,
- „ Поиривка му й на горѣ ластье-то;
- „ Надъ главѣ му пише соколовъ:
- „ Пише пищи, Стуянъ отговара....

Кѣто испѣ пѣсень-тъ, той отъ тѣгѣ и душевно сте-
ніе, извади дѣсныя кубуръ отъ кубурлука, запали го и
ма напѣли съ гласа си сичкѣ-тъ околностъ, кѣто ся
сна въ околы-тъ бърда, чуха ся, подирь малко нѣколко
та, кон ся бѣхѣ пресиначили вече на различни гласове